

at fortsætte sin moralske Diskussion med den ærede Finansminister, jeg skal kun gøre et Par enkelte Bemærkninger til ham. Det ærede Medlem mente at sige noget afgørende, idet han bemærkede, at det ikke var saa underligt, at Højres Statskasse var løben tom, da det Parti, jeg tilhører, aabent havde vedkendt sig det Formaal at tømme denne Statskasse. Det skal jeg ikke fragaa, det har mit Parti gjort som Oppositionsparti, og jeg skulde heller ikke have haft noget imod, om det ærede Medlems Parti som Oppositionsparti nu gjorde sig det til Formaal at tømme Statskassen. Hvis det gjorde det, vilde det nemlig møde en Regering, der havde Autoritet til baade at holde igen, naar der skulde holdes igen og til at skaffe Penge igen, naar der ikke var flere. Højres sidste Regering havde ikke Autoritet til nogen af disse to Dele, derfor gik det, som det gik, at Statskassen løb tom, og at den ikke kunde skaffe Penge den Gang, den var tom, og derfor burde den aldrig have siddet som Regering. Det ærede Medlem sagde, at disse 11 Mill. var ikke nogen Fortjeneste, de havde ligget længe i Statsanstalten, og det var ikke faldet nogen af Højres Ministre ind at finde paa, at der var Penge at tage. Det, der forekommer mig at være Finansministerens Fortjeneste, er, at han her, hvor Statskassen har en Ret, har kunnet benytte den saaledes, at det ærede Medlem, uagtet han saa mange Gange har haft Ordet, og uagtet han har den ærligste og redeligste Villie til at lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen, end ikke har forsøgt at paavise, at nogens Ret var krænket, eller nogens berettigede Forventninger vare gaaede for nær ved den Transaktion, hvorom der her er Tale. Saa sagde det ærede Medlem, at jeg havde sagt, at praktiske Politikere vare af den Beskaffenhed, at naar de saa Penge, kunde de ikke lade dem være, saa skulde de øjeblikkelig give dem ud. Det var nu ikke det, jeg sagde, jeg sagde, at naar man havde Penge eller skaffede en Sum Penge, der passende kunde benyttes til nærværende Formaal, det vil sige Formaal, der efter deres Væsen egnede sig til at realiseres gennem en saadan Fond, og som man baade havde Love om og Organer for, saa brugte man dem til de nærværende Forhold i Stedet for at lægge dem hen et Sted og lade dem vente der, jeg ved ikke hvor længe, til Formaal, jeg ved ikke hvilke; jeg ved kun Navnet paa dem, jeg ved ikke en Gang, om de nogen Sinde blive realiserede. Det er af

de Ting, som jeg tror, at praktiske Politikere ikke gøre.

Ellinger: Det er fuldstændig rigtigt, at jeg har den ærligste og redeligste Villie til at lægge dette Forslag Hindringer i Vejen. Villien dertil er ærlig og redelig nok, det har jeg erkendt lige fra Begyndelsen af, og derfor kæmper jeg imod det. Jeg ønsker det ikke vedtaget her i Tinget, om jeg end forudsér, at det vil blive det. Det er imidlertid en Sag for sig, men min Villies Ærlighed og Redelighed er sikker nok, og den er ikke afhængig af, hvorvidt det lykkes mig at gennemføre denne Villie her i Tinget eller ej. Dernæst vil jeg sige til den ærede Ordfører, at for det første kunde det aldrig falde Højrepartiet ind under de nuværende Forhold at stræbe efter at tømme Statskassen, men jeg vil sige til den ærede Ordfører, at vel kan et Venstreministerium tømme og Venstre i det hele taget bidrage til at tømme Statskassen, men at fylde den, som den ærede Ordfører ogsaa mente, at et Ministerium kunde, det kan ganske sikkert Venstre ikke gøre; der vil ganske sikkert ogsaa der komme en Stopper derfor. Jeg anser det vedblivende for at være en betænkkelig Finanspolitik at gøre, hvad der her foreslaas. Til den ærede Minister vil jeg dernæst sige, at Ministeren ikke kan skyde sig ind under dette, at han ikke har forstaaet mig, den ærede Minister maa virkelig have forstaaet mig. Jeg har jo stillet et ganske klart og let forstaaeligt Spørgsmaal til den ærede Minister. Det er i Betænkningen, at Udvalget siger, at Staten har saavel juridisk som moralsk Berettigelse til at gøre dette, og saa har jeg sagt: Lad os nu — thi om det moralske ere Folk jo hyppig uenige — faa dette Spørgsmaal afgjort, hvorvidt det er rigtigt at gøre dette eller ikke. Jeg stiller altsaa dette Spørgsmaal til den ærede Minister: Vilde den ærede Minister i det Tilfælde, at den gamle Lov ikke indeholdt noget om, at Statskassen skulde have Pengene, alligevel kunne fortrøste sig til at fremsætte et Forslag, som gik ud paa, at hvad der er opsamlet i Statsanstalten, skulde gaa ind i Statskassen? Jeg synes, at det er et meget simpelt Spørgsmaal. Maaske *Besvarelsen* deraf kan volde den ærede Minister Vanskelighed, men *Forstaaelsen* af Spørgsmaalet kan umuligt volde ham Vanskelighed. Det er dette klare og bestemte Spørgs-